

ORION

Cu un editorial incitant, *Vrem moțoci!*, cum îi stă bine poetului, teoreticianului și analistului politic Traian Ștef, se deschide revista „Familia”, nr.10, din octombrie, 2011.

Pornind de la o cugetare a lui Denis de Rougemont: „Iubirea fericită nu a intrat în istorie. Nu s-au scris romane decît despre iubirea fatală, adică despre iubirea amenințată și condamnată de viață”, Gheorghe Grigurcu se întreabă aproape retoric: „Să fie fericirea anistorică? Să fie materia istoriei exclusiv nefericirea? Oricum, iubirea împlinită pare a i se refuza”. Dar toate „steluțele” strălucitoare ale maestrului de la Târgu-Jiu, de la rubrica „Asterisc” (întălnită și în alte reviste literare din țară), merită a fi citite ca pe un adevărat îndreptar catehistico-aforistic.

Iar Al. Cistelean, la rubrica *Schiță în cărbune*, face o extinsă și exactă analiză la cărțile lui Dumitru Chioaru: *Noi dezvoltări în perspectivă* (Editura „Limes”, Cluj, 2010), constatând aplicat că: „Dacă «douămiiștii» vor face frondă trecătoare de grup, cum au făcut «nouăzeciștii», poate că dreptatea se va ține după Chioaru și oamenii lui; dacă, din contră, vor trage cu vocație de această «nuanță», s-ar prea putea să vedem apusul colonialismului optzecist” și: *Arta comparației* (Editura „Limes”, Cluj, 2009): „E alt proiect, cu deschidere mai amplă, dinspre local spre universal (...) Pornind cu baza în crezul ardelean, Chioaru merge din aproape spre departe, dinspre ardelenism spre universalitate (redușă, totuși, la central-europenism)”, punând între bare(le) explicativ-rezumatice demersurile analitice ale poetului și criticului de la Sibiu: *Dumitru Chioaru între generație și comparație...*

Un substanțial grupaj de poeme, sub genericul *Zilele Revistei „Familia”*, ajunse la ediția a XXI-a, semnează: Horia Bădescu, Ioan Biroaș, Vasile Dan, Gellu Dorian, Silviu Guga, Gheorghe Mocuța, Aurel Pantea, Lucian Scurtu, Traian Ștef, Igor Ursenco, Radu Ulmeanu și Lucian Vasilescu.

Cronici literare la rubrica directorului revistei, Ioan Moldovan, *Replay@Forward*, despre poezia Carmeliei Leonte și cea a Violetei Savu, altele, sub semnătura lui Petru M. Haș, la volumul de poeme *Toți sunt îngrijorați*, de Vasile Leac, și a lui Mircea Miheț – despre Doina Cetea și Horia Bădescu.

Mircea Morariu „explorează” cu acuitate cartea de referință a profesorului Lucian Boia, *Două secole de mitologie națională*, apărută în seria de autor la Editura Humanitas.

Osatura tematico-textuală a revistei se instituie în *Dosarul Cioran*, alcătuit de Mihai Șora (care anul acesta a fost sărbătorit cu ocazia împlinirii vârstei de 95 de ani – La mulți ani, cu sănătate și putere de muncă! îi dorim și noi, Domniei Sale!) și Luiza Palanciuc.

Pagini de jurnal de Daniel Săuca, poeme de Mirela Lungu și de poetul elvețian Erwin Messmer, acesta în traducerea lui Radu Țuculescu, cronica de teatru la volumul *Trecătoarea pisicii* (Editura „Limes”, Cluj, 2011), de Flavius Lucăcel și la „antologia alcătuită de doi intelectuali din județul Alba, Ion Moldovan și

Mioara Pop” despre actrița *Lucia Mureșan... Pași prin lume* (Editura „Limes”, Cluj, 2011) și cronica teatrală de același neobosit Mircea Morariu întregesc sumarul acestui număr al „Familiei”. Cu adevărat, respectându-și deviza: *O Revistă – O Carte – O Bibliotecă*.

Tot „ex-capitalist”, adică referindu-ne tot la o revistă din provincie, citim din editorialul bilanțier al „Bucovinei literare” (nr. 9/09.2011), semnat de redactorul-șef, prozatorul Constantin Arcu: „se împlinesc șapte decenii de la înființarea revistei «Bucovina literară», în 1941, la Cernăuți, de către Societatea Scriitorilor Bucovineni. Publicația apărea ca supliment duminical al ziarului «Bucovina», sub conducerea scriitorului George Drumur. Treptat, «Bucovina literară» devine revistă de sine stătătoare, cu o circulație relativ largă, în care sunt publicate mai ales materialele pe care membrii S.S.B. le citeau în cadrul ședințelor și șezătorilor literare (...)”

În primăvara anului 1944, odată cu ocuparea nordului Bucovinei, activitatea Societății Scriitorilor Bucovineni, precum și a revistei „Bucovina literară” a fost suprimată. Abia după evenimentele din decembrie 1989, revista și-a reluat apariția în serie nouă, din inițiativa unui grup de scriitori suceveni, sub conducerea criticului literar Mihail Iordache. Primele numere aveau format de ziar, însă editorialul părea debordant. Redacția își propunea să valorifice, în contextul spiritualității românești, tradițiile istorice, literare și lingvistice ale scriitorilor din partea de nord a țării (...) Programul era conturat chiar de la înființare: refuzul de a se închide „în hotarele unui provincialism ridicol al patriotismului local”, precum și acela de a cultiva un „tradiționalism anacronic”.

Un interviu cu Mircea A. Diaconu, luat de C. Arcu, *Jurnal comentat* de Liviu Ioan Stoiciu, *Exilul ca aventură culturală*, sub genericul „Un bucovinean la Paris”, de Matei Vișniec, cronici literare de Ioan Holban și Rodica Mureșan, poezie de Liviu Antonesei și Petruț Pârvescu, proză de Radu Mareș. Alte semnături dense, consecvente: Adrian Alui Gheorghe, Gheorghe Grigurcu, Constantin Dram, Luca Pițu, Adrian-Dinu Rachieru, Iordan Datcu, Theodor Codreanu, Leo Butnaru, o „recuperare” de Nicolae Cărlan la *Vârsta de bronz* de Nicolae Labiș, Ingeborg Bachmann, tradusă de Ruxandra Hrișcă, consolidează valoric sumarul revistei.

De la număr la număr, tot mai așezată pe coordonatele programatice, revista „Bucovina literară” actuală se impune, vorba redactorului ei șef, ca un „brand al Bucovinei”.

Așadar, stabilitate axiologică și financiară și prospețime continuă în spațiul revuistic cultural românesc, precum și „La mulți ani!”, dulce Bucovină!